

[Socialministeren.]

Aar at komme de Mennesker til Hjælp, som paa forskellig Vis lider særlig under den nuværende Ordning. For Aldersrentenyderne, for Invaliderne, for de arbejdsløse, som er henvist til Hjelpekasser og Fattigvæsen, er det jo ikke en Løsning af noget Spørgsmaal at sige til dem: Vent bare 2—3—4 Aar, saa naar vi forhaabentlig paa Rigsdagen til Enighed om en Ordning, der er forsvarlig og kan holde. Den Socialminister, der interesserer sig ikke alene for den samlede Reform, men ogsaa for de Mennesker, som skal nyde godt af eller er nødt til at søge til den sociale Lovgivning, maa selvfølgelig undersøge, hvorledes Forholdene er i Mellemrummet, indtil en endelig Revision kan blive gennemført. Dette er Begrundelsen for, at Socialministeriet, hvor man saa sandt ikke mangler Arbejde, alligevel har maatte fremsætte forskellige Forslag, deriblandt dette.

Hvad specielt dette Forslag angaar, har det jo sin nærliggende Forhistorie. Jeg maa principielt nære det Ønske, at en samlet Revision af Arbejdsløsheds- og Arbejdsanvisningslovgivningen sker saa hurtigt som muligt, men alligevel sammen med den sociale Lovgivning, af hvilken den er et Led; men jeg maa naturligvis samtidig ønske, at der, indtil en saadan Revision er gennemført — hvis det er muligt —, raades Bod paa den Ordning, der efterhaanden i stigende Grad er etableret siden 1927, og som er meget uheldig: at et større og større Antal af de arbejdsløse henvises til at forsynes af Hjelpekasser eller det almindelige Fattigvæsen. Det er da indlysende, at det kan ikke være en Interesse, der kan være specielt for Socialministeren eller den nuværende Regering, det maa være en Interesse, der i samme Grad deles af alle de Medlemmer af Rigsdagen, som har Forstaaelse af, hvorledes Forholdene virkelig ligger, og hvor uheldig den nuværende Ordning er.

I dette Mellemrum maatte jeg altsaa se at skabe en midlertidig Ordning, der løste dette Spørgsmaal, og jeg gik da først den Vej at fremsætte et Forslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, et Forslag, der som bekendt blev stemt ned i Landstinget, ligesom det mødte Modstand fra de to Oppositionspartier her i Folketinget. Den Omstændighed, at dette Forslag blev stemt ned, løste jo ikke noget Spørgsmaal, og derfor maatte

jeg, som den ærede Ordfører for det radikale Parti fremhævede, naturligvis straks overveje: Kan man komme en anden Vej i dette Tidsrum, til den endelige Socialreform bliver gennemført? Naar jeg vilde søge at komme en anden Vej ud, maatte jeg ogsaa efter det foreliggende tage Hensyn til de Synspunkter, der ved Kritikken af Forslaget om midlertidig Hjælp til arbejdsløse var blevet fremsat af de ærede Ordførere for Oppositionen. Og dér er jeg jo saa heldig stillet at kunne henvise til Udtalelser, der næsten direkte opfordrer til at fremsætte dette Forslag. Det gælder en enkelt Udtalelse fra den ærede konservative Ordfører her i Folketinget, men det gælder særlig Udtalelser af Venstres Ordfører ikke alene i Landstinget, men ogsaa her i Folketinget. I Folketingets Forhandlinger Sp. 2732 vil man saaledes se den i Bemærkningerne citerede forholdsvis korte Udtalelse, der lyder saaledes:

„Jeg er jo af den Opfattelse, at man ikke burde gøre Muligheden af og Arbejdet for at faa Krisekasser oprettet, eventuelt ved at større Tilskud end det, der hidtil er blevet stillet til Disposition i Henhold til Loven af 4. April 1928, afhængig af den Tid, det vil tage at behandle det store Arbejdsløshedsforslag, og afhængig af den Skæbne, dette Forslag eventuelt vil faa her paa Rigsdagen.“

Altsaa en indirekte eller man kan næsten sige direkte Opfordring fra Venstre til ikke med Hensyn til dette Spørgsmaals Løsning at afvente Behandlingen hverken af den samlede Sociallovgivning eller af det store Arbejdsløsheds- og Arbejdsanvisningsforslag, men i Stedet for at fremsætte mindre Forslag om Krisehjælp til arbejdsløse eller lignende at fremsætte et selvstændigt Forslag om, at Krisekasserne hurtigst mulig søges etableret. Og de Udtalelser, der faldt fra Venstres ærede Ordfører i Landstinget, og som jeg, saa vidt jeg erindrer, citerede ordret ved Forelæggelsen forleden Dag, gaar jo i akkurat samme Retning. Derfor kan det ikke paa nogen Maade undre hverken den ærede Ordfører for Venstre — som vist for øvrigt heller ikke udtalte nogen større Undren — eller den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at jeg, som Sagerne laa og Forholdene i det hele er, er gaaet den Vej, som det her foreliggende Forslag er Udtryk for. Det er altsaa min Besvarelse